

Атини ни школа ни јавних библиотека. Исти мрак прекрива и грађанску организацију града Атине у том раздобљу" [42, стр. 48]. Зашто је "класична мисао испарила" из Грчке? Где су ишчезли "класични Грци"? Зашто је потпуно нестао познати и наводно "древни, антички" војно-поморски потенцијал Атине? Тај потенцијал је, између осталог, "обновљен" у XII-XIII в. у хришћанској епохи, као, уосталом, и потенцијал Венеције - ФеникијеS. Проучавање докумената показује (в. анализу у [42]) да византијски императори (под чијом је влашћу била Грчка) нису прогањали науку. Нема индикација да је у Византији постојала инквизиција која би уходила научнике. "Затварање" знамените античке Академије у Атини обављено је, како збуњено каже Грегоровијус, "у тишини" [42, гл. III]. Глобални војни преврати и погроми у Грчкој су били непознати (у периоду VII-VIII в.). Занимљиво је да се и сам израз "Хелени" у веродостојној хронологији појавио врло касно. "Тек у XV столећу Лаоник Халкокондил, родом Атињанин, опет усваја (после много стотина година непостојања) за своје земљаке назив 'Хелени'..." [42, стр. 51]. Питање: да ли су се заиста у Грчкој у Средњем веку пословенили Хелени који су је првобитно насељавали (као што тврди традиционална хронологија) или су се, напротив, хеленизовали (у касном Средњем веку) Авари-Словени који су ту раније живели? Теорије о "пословењивању Грка" ослањају се само на досетке и на хронологију, а с друге стране византијски историчар из X в. Шафарик јасно пише: "И сада су такође скоро цео Епир и Хелада, Пелопонез и Македонија насељени Скито-Словенима" [42, стр. 54; такође комент. 5]. Грегоровијус: "Због сличних сведочења од стране Византинаца, пословењивање старогрчких земаља треба сматрати за историјску чињеницу" [42, стр. 54-55]. Словенски називи градова, река, планина итд. прекривају територију средњовековне Грчке: Волгаст, Горица, Граница, Кривица, Глохова, Подагора итд. [42, стр. 58]. "Имена локалитета река и планина показују да су Елида, Аркадија, Лаконија били најмасовније насељавани Словенима..." [42, стр. 57-58]. И тек од XIII-XIV в. појављују се први грчко-хеленски називи, који су потом проглашени за "врло старе" [42].

Тек од VIII в. Константинопол почиње постепено да преузима ту провинцију. "Византинци су тај крај морали поново да покоравају, односећи се према Грчкој као према непријатељској земљи" [42, стр. 62]. Императорка Ирина послала је 783. год. војску у Грчку: "С богатим пленом... вратио се Ставракије оданде, као из освојене земље... Ни Коринт ни Теба ни Атина се чак ни не помињу у том догађају" [42, стр. 62]. У VIII в. Грчка је била место изгнанства политичких преступника [42, стр. 62]. У VIII в. Грчка по први пут (!) ступа на реалну политичку позорницу као земља буна и мешовитог, више него полусловенског, становништва. [42, стр. 62-63]. А ипак, "после пада императорке Теофане, Атина, као и остала Хелада, у толикој мери нестаје с историјске сцене, да је чак тешко било где пронаћи и сами помен тога града... Једино је Пелопонез, где су се Словени најчвршће утврдили, давао Византинцима повода да се, управо из тих разлога, мешају у грчке послове" [42, стр. 66]. "Средином X в. Атина и Пелопонез су се императору Константину могли учинити... државама запалим у варварство, па су у XIII веку чак и франачки освајачи (крсташи - А.Ф.) затекли у Мореји словенско становништво" [42, стр. 71]. Али као и пре, о Грчкој из VIII-X в. чињеничних података је зачуђујуће мало [42]. "Ни историја ни легенда не нарушавају ћутање